

РЕШЕНИЕ

№ 968

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 23.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10958** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от АПК във връзка със ЗПЗП.

Производството е образувано е по жалба на Й. И. С. от [населено място], [община], област Б., срещу Уведомително писмо изх. № 02 – 010 -6500/19166 от 20.09.2013г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” в частта, с която е удържана сума в общ размер на 17788,35 лв., по схема НР1. С оспореното писмо са оторизирани на жалбоподателя суми, както следва в размер на 18069,83 лв. по схема НР1, сума в размер на 22 846,95 по СЕПП, 1198,92 по СЕПП и 246,43 пак по НР1 по подадено от него заявление за подпомагане по одобрените схеми за директни плащания с У. 01/200612/84819 за кампания 2012г.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания акт, в частта за удържаната сума в размер на 17 788,35 лв. по Схемата за плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони (НР1), посочена в Таблица 2 – Извършени плащания (в лева), неразделна част от процесното Уведомително писмо. Поддържа, че в оспорваната му част, актът страда от съществен порок във формата, тъй на практика не са посочени фактическите и правни основания за приспадане на посочените суми от оторизираната субсидия. Счита, че не става ясно на кое от алтернативно изброените под таблицата основания е извършено прихващането. Твърди освен това, че най – вероятно сумата е удържана въз основа на наложени санкции за бъдещ период по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2011 с уведомително писмо изх. № 02 – 010 – 6500/13861 от 21.07.2012г. На твърди, че

това е недопустимо, тъй като посоченото уведомително писмо не е влезнало в сила, за да е годно основания да бъде направено удържането. Искане да бъде отменено в оспорената му част писмото, а именно в частта, с която е удържана сумата от 17 788,35 лв. Претендира за разноски.

Ответникът Изпълнителният директор на ДФЗ, чрез процесуалния си представител юр. С. изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното уведомително писмо в оспорената му част. Твърди, че удържането на сумата е направено въз основа на наложени санкции за бъдещ период с уведомително писмо изх. № 02 – 010 – 6500/13861 от 21.07.2012г. на изпълнителния директор на ДФЗ, което е надлежно съобщено на жалбоподателя. Искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юристконсултско възнаграждение. Прави възражение за перкомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

Жалбоподателят е уведомен за оспореното уведомително писмо на 17.10.2013г., видно от представена по делото разписка от куриерска служба. Жалбата е подадена по пощата на 28.10.2013г., видно от представен по делото пощенски плик. В тази връзка съдът намира, че жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок. Жалбата е подадена от лице – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. В тази връзка съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателят е земеделски стопанин по смисъла на § 1, т. 23 от ДР на ЗППЗ. В това си качество, на 28.05.2012г. Й. С. е подал Заявление за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2012г., включително по Схемата за национални доплащания за говеда и/ или биволи, необвързана с производството и по Схемата за национални доплащания за крави и бозаещи телета, обвързана с производството с У. 01/200612/84819.

С процесното писмо от 20.09.2013г. жалбоподателят е уведомен за оторизирана субсидия за 2012г. по одобрените схеми за национални доплащания и специфично подпомагане за глава животно, в размер на както следва: 18069,83 лв. по схема НР1, сума в размер на 22 846,95 по СЕПП, 1198,92 по СЕПП и 246,43 пак по НР1. В Таблица №2, неразделна част от оспорвания акт, освен оторизираната сума са посочени размерът на удържаните суми: общо 17 788,35 лв. по НР1 и размерът на реално изплатената на земеделския стопанин субсидия по мярка НР1 е в размер на 281,48 лв. Под таблицата е указано, че колоната „Удържана сума” отразява приспаднати от оторизираната субсидия суми, в резултат на санкции от предходни периоди или недължимо оторизирани суми, за които е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ), или приспаднати суми от изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ.

По делото е представено уведомително писмо изх. № 02 – 010 – 6500/13861 от 21.07.2012г. на изпълнителния директор на ДФЗ, въз основа на което твърди ответника чак в съдебно заседание е извършено удържането на сумата по оспореното в това производство уведомително писмо. Уведомително писмо изх. № 02 – 010 – 6500/13861 от 21.07.2012г. е оспорено от жалбоподателя, като по неговата жалба е постановено съдебно решение № 3754 от 03.06.2013г. на АССГ, 38 състав, с което уведомителното писмо е изменено, като санкцията по НР1 за бъдещ период е намалена от 16 021,19 лв. на 4 628,93 лв. , а санкцията за бъдещ период по СЕПП е намалена от

18 087,16 лв. на 7 574,12 лв. Това решение на АССГ не е влезнало в сила. Същото е оспорено от ответника пред ВАС, като по това оспорване е образувано адм.д. № 10845 от 2013г. на ВАС. По това дело все още не е постановено решение, разгледано е в открито съдебно заседание на 18.02.2013г., обявено е за решаване, но не е решено.

По делото не е назначена СТЕ, тъй като спорните въпроси не изискват специални знания, с които съдът не разполага. Това е така, тъй като спорните въпроси са само правни, по които съдът разполага със специални знания.

Разгледана по същество жалбата е основателна по съображенията, изложени по – долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, на първо място, че оспореното уведомително писмо е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, в предвидената от закона форма - писмена. Оспореното уведомително писмо обаче е издадено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното прилагане на материално правните норми, съгласно изложените по – долу съображения.

На първо място настоящият състав приема, че оспореното в това производство Уведомително писмо, в оспорваната му част за удържаната сума от 17 788,35 лв., е постановено при пълна липса на мотиви, тъй като в него не са посочени фактическите и правните основания за издаването му. От акта по никакъв начин не може да се направи извод на кое от трите самостоятелни основания, изброени под Таблица №2 е извършено прихващането: а) дали поради наложени санкции от предходни периоди; б) поради недължимо оторизирани суми или в) поради наличие на изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ. В оспорваното Уведомителното писмо липсват каквито и да е данни за това налагани ли са на Й. С. санкции от предходни периоди, с какъв акт, влязъл ли е той в сила, респективно подлежи ли на предварително изпълнение и на какво основание; има ли жалбоподателят изискуеми задължения към ДФЗ, в какъв размер са тези задължения, кога са възникнали, по кои конкретни схеми и мерки са и кога са станали изискуеми; оторизирани ли са на С. суми, за които в последствие е установено, че са недължимо платени с влязъл в сила АУПДВ.

Неизлагането на мотиви е съществен порок на акта и всякога е основание за неговата отмяна, тъй като не дава възможност на страните за защита и пречатства правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност. Същото е видно и от посоченото в жалбата, а именно жалбоподателят е поставен в положението да гадае защо му е удържана сумата, като това съответно пречатства организирането на защитата му.

Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Такива според ТР №16/1975г. са случаите,

когато мотивите са изложени в съобщението, с което се уведомяват страните за издаването или за отказа да бъде издаден исканият административен акт, та даже и в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане на по-горния административен орган. Основание за това решение на ОСГК е обстоятелството, че допълнителното излагане на мотивите позволява на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден актът, и да организират защитата си срещу него. Недопустимо е обаче, мотивите да бъдат посочени едва при съдебното обжалване, доколкото страната е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до постановяване на конкретното решение и съответно да организира адекватно защитата си, а за съда е невъзможно да извърши съдебен контрол за законосъобразност. Това е така и тъй като съдът извършва контрол за законосъобразност на акта и на посочените в него основания – фактически и правни, а не на изложените становища в съдебно заседание. А в конкретния случай фактическите основания за издаването на акта са посочени от ответника чак в съдебното заседание.

В процесния случай мотиви на акта не се съдържат в предхождащи документи, нито са изложени в уведомлението до жалбоподателя или в съпроводително писмо до горестоящия административен орган, доколкото актът не е бил оспорен по административен ред. Не се съдържат и в придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка.. Едва в открито съдебно заседание от 23.01.2014г. ответникът е изложил доводи, че процесните суми са удържани по силата на Уведомително писмо № 02 – 010 - 6500/13861 от 21.07.2012г. за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2011г. Посочено е, че с цитирания административен акт на жалбоподателя С. са били наложени санкции за бъдещ период в размер на 18087.16 лева по Схемата за единно плащане на площ (СЕПП) и 16921.19 лева по Схемата за плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планинските райони (НР1). Не е уточнено обаче от ответника в опит да заблуди съда, че това уведомително писмо е оспорено по съдебен ред, по отношение на него има постановено съдебно решение от АССГ, което не е влезнало в сила. Не е посочено също в опит да бъде заблуден съда, че по посоченото оспорване на писмото изх. № 02 – 010 – 6500/13861 от 21.07.2012г. има образувано висящо дело във ВАС.

Макар съдът да намира, че е недопустимо чак в съдебно заседание да бъдат излагани фактическите и правни основания и мотивите за издаване на оспорения акт, както и да не приема, че изложеното в съдебно заседание представлява мотиви на оспорвания акт по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и ТР №16/1975г., намира, че за пълнота на изложението и за процесуална икономия следва спорът да бъде разгледан и по съществото му, като и в тази връзка намира оспореното уведомително писмо за незаконосъобразно, издадено в противоречие с материално правните разпоредби на закона по следващите съображения.

Съгласно приложимата в конкретния случай норма на чл.58 от Регламент (ЕО) №1122/2009 на Комисията, ако по отношение на група култури площта, декларирана за целите на каквито и да било схеми за помощи, свързани с площи, превишава площта, определена в съответствие с чл.57, помощта се изчислява на основата на определената площ, намалена с два пъти установената разлика, ако тази разлика е повече от 3% или от 2 ха., но не повече от 20% от определената площ. Ако разликата е по-голяма от 20% от определената площ не се отпуска помощ, свързана с площи, за

въпросната група култури. Ако разликата е по-голяма от 50%, земеделският производител бива изключен отново от получаване на помощ до сума, равна на сумата, отговаряща на разликата между декларираната площ и площта, определена в съответствие с чл.57 от Регламента, която се прихваща в съответствие с чл.5б от Регламент (ЕО) №885/2006 на Комисията. Разпоредбата на чл.5б „Начин на възстановяване” постановява, че държавите - членки уреждат всички неуредени задължения на бенефициера, установени в съответствие с националното законодателство, като ги прихващат от бъдещите плащания, които предстои да бъдат извършени от страна на разплащателната агенция, натоварена с възстановяването на дължимите суми, към същия бенефициер.

Доколкото чл.5б от Регламент (ЕО) №885/2006 не предвижда специален ред за извършване на прихващането следва да се приеме, че то се осъществява при условията на националното законодателство.

В българското законодателство институтът на прихващането (компенсация) е уреден в Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), чл.103 – чл.105. Чрез прихващането се извършва взаимно погасяване на две насрещни задължения до размера на по-малкото от тях. Предпоставките за компенсация са установени в чл.103, ал.1 ЗЗД. Съгласно тази норма вземанията трябва да бъдат насрещни и еднородни, изискуеми и ликвидни – установени по основание и размер.

В случая не се оспорва и е установено със събраните писмени доказателства, че Уведомително писмо № 02 – 010 -6500/13861 от 21.07.2012г., което евентуално и във връзка с твърдението на ответника в открито съдебно заседание е послужило като основание за извършеното прихващане, е било оспорено по съдебен ред във връзка с което пред Административен съд София – град (АССГ) е образувано адм. дело №8774/2012г. С Решение № 3754/03.06.2013г. съдът е изменил Уведомително писмо № 02 – 010 - 6500/13861 от 21.07.2012г., в частта му, с която на жалбоподателя С. са наложени санкции за бъдещ период, като: 1) Намалява санкцията по СЕПП от 18 087.16 лв. на 7 574.12 лв. и 2) Намалява санкцията по НР1 от 16 921.19 лв. на 4 628.93 лв. (или общо 12 203.05 лв). Освен това адм. дело №8774/2012г. не е приключило с влязъл в сила съдебен акт, тъй като след обжалване на решението на първостепенния съд е образувано адм. дело № 10 845 по описа на Върховния административен съд за 2013г., по което и към момента на постановяване на това съдебно решение няма постановено решение. От изложеното следва извод, че вземането на ДФЗ от наложената на жалбоподателя санкция за бъдещ период не е ликвидно и изискуемо и следователно с него не може да бъде извършена законна компенсация.

Тези доводи за материална незаконосъобразност на процесния административен акт, в оспорваната му част, са само под условието, че именно санкцията в размер на 18 087.16 лв. по СЕПП и 16 921.19 лв. по НР1 (или общо 35 008.35 лв.), наложена с Уведомително писмо № 02 – 010 - 6500/13861 от 21.07.2012г. е мотивирало ответника да извърши прихващането, предмет на оспорването.

На следващо място съдът приема, че извършеното прихващане от оторизираната субсидия по същество представлява предварително изпълнение на административния акт - Уведомително писмо № 02 – 010 - 6500/13861 от 21.07.2012г. за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2011г., който не е влязъл в сила и по принцип не е изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т. 1 от АПК. Съгласно изричната норма на чл. 90, ал.1 от АПК административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли

сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган. В ал. 2 на чл. 90 изчерпателно са изброени случаите в които актът подлежи на предварително изпълнение: 1) по искане на всички заинтересовани страни; 2) когато законът или изрично разпореждане на органа – издател на акта, предвиждат предварително изпълнение. С разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от АПК отново императивно е установено, че оспорването спира изпълнението на административния акт. Съгласно чл.167, ал.1 от АПК при всяко положение на делото по искане на страна съдът може да допусне предварително изпълнение на административния акт при условията, при които то може да бъде допуснато от административния орган.

В настоящия случай не е налице нито една от хипотезите на АПК, които предвиждат възможност за предварително изпълнение на административния акт, както е Уведомително писмо № 02 – 010 - 6500/13861 от 21.07.2012г. Опора за такова не се намира и в разпоредбата на чл. 5б от Регламент (ЕО) №885/2006 на Комисията, която определя начинът, по който се уреждат всички неуредени задължения на бенефициера, но не предвижда това да става чрез предварително изпълнение на задължение, което не е установено по основание и размер, а още по – малко по отношение на такова, за което е възбуден съдебен спор.

Съобразно българското законодателство един акт се явява годно изпълнително основание едва след като е влезнало в сила, а именно след като не е било оспорено по съответния ред и съответно са изтекли сроковете му за оспорване или след като е било потвърдено от съда с влезнало в сила съдебно решение. В конкретния случай видно от изложените по – горе аргументи не е налице влезнал в сила административен акт, с който да са наложени санкциите, тъй като са оспорени по съдебен ред. Т.е. съобразно националното законодателство, което е приложимо съобразно нормата на чл. 5б от регламент № 885/2006, към момента на издаване на оспореното в това производство уведомително писмо и към момента на постановяване на това решение, не са налице неуредени задължения на бенефициента, тъй като не е налице годно изпълнително основание. Във връзка с изложеното и приложимостта на националното законодателство съобразно посочената разпоредба на чл. 5б от регламент № 885/2006г. Както и във връзка с изложените по – горе аргументи, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че съобразно нея е допустимо и предварителното удържане/прихващане на суми без да е налице влезнал в сила акт. Напротив видно от разпоредбата на регламента в този случай приоритет има националното законодателство и наличието на неуредени задължения се установява именно по реда на националното законодателства, а съобразно българското законодателство неуредени задължения, т.е. изискуеми са налице тогава когато същите са установени с влезнал в сила съответен акт.

Както вече беше отбелязано, към момента на издаване на оспореното уведомително писмо в оспорената част за удържаната сума, което по съществото си представлява прихващане, по отношение на жалбоподателката няма установено по реда на националното законодателство задължение, а именно няма установени задължения по наложените санкции за бъдещ период с акт, който да е влезнал в сила. Поради изложеното съдът намира, че в конкретния случай не са налице основанията за удържане на суми по оспореното в това производство уведомително писмо.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че оспореното уведомително писмо, в оспорената му част относно удържането на сума в общ размер

на 17 788,35 лв. е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материално правните разпоредби, поради и което същото следва да бъде отменено в оспорената му част.

Във връзка с изхода на спора и на основание чл. 143 ал. 1 от АПК съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, поради което същото следва да бъде уважено, а искането на ответника в тази връзка е неоснователно. Съдът намира искането на жалбоподателя за основателно и поради това, че макар да не е осъществено процесуално представителство, адвокатско възнаграждение се заплаща и за направените консултации и изготвената жалба, а видно от съдържанието на същата тя е изготвена от лице с юридическо образование.

Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение за неоснователно по селдващите съображения. По делото е представено адвокатско пълномощно на един адвокат на стойност 500 лв. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, който намира субсидиарно приложение в случая, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък по размер хонорар, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В конкретния случай за посоченото възнаграждение за едни адвокат делото е гледано пред една инстанция за момента – настоящия състав. Делото разкрива средна правна сложност и съответно фактическа такава, с оглед установяваните обстоятелства, както и с оглед на липсата на мотиви в оспорения акт и поставянето на жалбоподателя и неговия процесуален представител в положения да гадаят основанията за издаване на оспореното писмо. Законът за адвокатурата изисква договореното възнаграждение да бъде справедливо и обосновано. За да се прецени дали договореното възнаграждение е справедливо и обосновано, както и да се прецени дали то е прекомерно следва да се изхожда от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. В § 2 от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено, че в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. От разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 и § 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва, че минималният размер на възнаграждение за един адвокат, което следва да се възложи в тежест на ответника по делото за една инстанция е в размер на 450,00 лв. Договореният размер на адвокатското възнаграждение в конкретния случай е съвсем малко по – висок от този минимален размер от 450 лв., до който съдът може да намали същото съобразно цитираните по – горе разпоредби, а именно договореното възнаграждение е в размер на 500 лв. Тъй като договореното адвокатско възнаграждение е не – много по – високо от минималното, до което може да се намали, и предвид изложените други обстоятелства във връзка с фактическата правната сложност на делото, настоящият състав намира, че договореното адвокатско възнаграждение не е прекомерно, поради което не следва да бъде уважено възражението на ответника в тази връзка. С оглед изложеното размерът на разноските следва да е 510 лв. в полза на жалбоподателя, от които 10 лв. – за държавна такса и 500 лв. - за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Уведомително писмо изх. № 02 – 010 - 6500/19166 от 20.09.2013г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” в частта, с която е удържана сума в общ размер на 17 788,35 лв., по схема НР1 по подадено от заявление за подпомагане по одобрените схеми за директни плащания с У. 01/200612/84819 за кампания 2012г. По жалбата на Й. И. С. от [населено място], общ. Р., обл. Б..

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие” да заплати на Й. И. С. от [населено място], общ. Р., обл. Б. сума в размер на 510 лв. (петстотин и десет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: